

доказванія еше не сѣ исчерпены. Знаніе-то ся събира вече отъ вѣкове, та прѣминува отъ племя на племя и всякога като му притичя по нѣчто ново, то все става побуйна рѣка. Всичкы знанія, до които наши-ти прѣдѣды достигнѣли, може всякій единъ да ги побере. А тѣй ли е и съ добры-ты дѣла? Само собствена-та нѣравственна сила може да ги връши, а наши-ти прѣунуци не могатъ да ги наслѣдятъ и всякій изново трѣбува да почне да връши добродѣтель-тѣ.

Припознавамъ, прибави глава-та, че нѣравственны-ты способности сѣ подрагы и побугодны, а не умственны-ты; нѣ и вы трѣбува да припознаете, че при всичко това тыи имѣтъ послабо вліяніе възъ на прѣдѣка на чловѣчество-то. Исторія-та ни подава стотины примѣры, че люде съ добро и честито сръдце, а съ празниѣ главѣ всякога сѣ сторили повече зло отъ колкото добро, ако сѣ имали власть; а има и примѣры, че люде простацы, ако и да были при това съ зло сръдце починили помалко зло отъ колкото люде простацы, а съ добро сръдце. Така на пр. исторія-та отъ врѣмя-то на общѣ-тѣ простотѣ, сир. отъ врѣмя-то на вѣрозаконны-ты гоненія приказва, че онія, които рѣководили тыя гоненія, повечето были хора съ найпочтены намѣренія и съ безукорнѣ нѣравственность, които залѣгали само и гонили да намѣтнѣтъ на всякій свѣтъ вѣрѣ-тѣ, кождо тии мыслили за самѣ правѣ и спасителнѣ. Тыя хора не были зли, а были само неуци; зачтото не познавали отъ едниѣ странѣ естество-то на истинѣ-тѣ и на вѣрѣ-тѣ, а отъ другѣ странѣ злы-ты послѣдицы отъ това, что работили. И така колкото попощено мыслили хо-